

Na het eten, gingen Maryam en haar broer slapen, maar die nacht kon Maryam de slaap niet vatten van blijdschap en vreugde. Ze ging even met haar broer praten en vroeg aan Sulaiman: "Wat denk je van school? Wat wil je in de toekomst doen?"

Sulaiman antwoordde: "Ik weet het niet, ik heb er tot nu toe niet over nagedacht. Misschien wil ik wel piloot worden. Dan kan ik met jou en onze ouders boven de wolken vliegen. Of misschien wil ik een goede ingenieur worden en mooie, grote huizen bouwen. Ik zal wat mensen inhuren zodat vader niet meer 's ochtends vroeg naar het veld hoeft te gaan. Hij zou dan de velden niet meer handmatig moeten bewerken en moeder zou het huis niet meer moeten schoonmaken, onze kleren te wassen en eten klaarmaken. Ik zou willen dat we allemaal comfortabeler konden leven." Toen keek hij naar Maryam en vroeg: "Wat wil je doen?"

Maryam antwoordde: "Ik weet het niet, ik moet er nog even over nadenken."

Dagen en nachten gingen zo voorbij, totdat eindelijk de eerste schooldag kwam. Maryam, haar vader en Sulaiman gingen samen op het paard zitten en ze vertrokken op weg naar school. Er was slechts één school, die relatief ver van het dorp en van Maryams huis lag. Het was in een ander dorp, ongeveer drie kilometer verderop.

Toen ze bij de school aankwamen, gingen ze alle drie naar het kantoor van de directeur om hen in te schrijven. De procedure ging vlot en Maryam en haar broer begonnen aan hun

eerste schooldag. Toen ze later die dag terug thuiskwamen van school, vertelden ze vol enthousiasme over school. Ze zeiden aan hun ouders dat ze een geweldige tijd hadden gehad en nieuwe vrienden hadden gemaakt. De vader en moeder waren allebei erg blij om de dit van hun kinderen te horen en knuffelden en kusten hen allebei.

Dagen en nachten gingen voorbij en Maryam werd ouder, mooier en slimmer, dag na dag. Maryam was een heel aange-naam en behoorlijk getalenteerd meisje.

Ze was een hardwerkende en ijverige studente. Bovendien was ze de beste leerling van haar klas. Alle leraren en leerlingen hielden van haar en prezen haar, omdat Maryam heel vriendelijk was en iedereen respecteerde.

Vijf jaar gingen zo voorbij en Maryam was net begonnen aan de vijfde klas en haar studie verliep erg goed. Op een zomerdag begon het plots heel hard te regenen, die regen hield wel drie dagen aan. De landbouwgronden en tuinen van het dorp werden volledig vernietigd en de gewassen waren verwoest door de overstroming. Zo ook het land van Maryam haar familie. Toen de regenval bijna voorbij was, kwam iedereen uit hun huizen en werden ze geconfronteerd met de verschrikkelijke situatie. De overstroming had alle landerijen en bezittingen van de mensen vernietigd, alle mensen waren erg verdrietig en wisten niet wat ze moesten doen.

Een paar dagen waren voorbijgegaan sinds dit incident en mensen probeerden geld te vinden om het werk in de velden en tuinen opnieuw te kunnen aanvangen. Alle mensen van het dorp probeerden op elke mogelijke manier geld te vinden.

Ondertussen besloot de vader van Maryam om het enige paard dat hij had te verkopen. Met dat geld kon hij opnieuw grondstoffen kopen en gewassen planten.

Bij het horen van dit nieuws waren Maryam en Sulaiman erg verdrietig. Dat paard was de enige herinnering aan hun grootvader die was overgebleven. De vader van Maryam had echter geen andere keuze. Hij was gedwongen om dat paard te verkopen om te kunnen overleven. De volgende dag ging hij met zijn zoon Sulaiman naar de stad om te trachten het paard te verkopen. Toen ze de stad bereikten, ontmoetten ze een koopman en onderhandelden over de verkoop van het paard. Die koopman had het nieuws van de overstroming en de grote verliezen van gewassen gehoord en probeerde de mensen op te lichten. Hij wilde hun paard voor een veel te lage prijs krijgen. Omdat de vader van Maryam geen andere uitweg zag en wanhopig geld nodig had, stemde hij in met de lage prijs.

Hij nam het weinige geld dat die wrede koopman had gegeven en ging zaden kopen om te kunnen verbouwen. Toen ze de prijs vroegen van landbouwzaden en eieren, zagen ze dat alles erg duur was en ze niet genoeg geld hadden om alles te kopen wat ze nodig hadden. Ze keerden met een bezwaard hart terug naar het dorp. Zodra ze bij het huis aankwamen, vroegen Maryam en haar moeder snel waarom ze niets hadden gekocht. Maryams vader zei met spijt in zijn stem: "Ik kon het niet, omdat alles te duur was. De prijzen waren zeer hoog en we hadden niet genoeg geld." Ondertussen omhelsde Maryam haar vader en zei tegen hem dat hij zich geen zorgen